

(رفت و تنها کوچه ای به نامش شد)

در چشم های تو
پروانه ای می مرد
وقتی که اشک تو ...
بر گونه سُر می خورد
*

من اوج حسرت را
در نامه ات خواندم
تا ساعتی دیگر ...
در کوچه ات ماندم
*

یک رهگذر می دید
دلوپسی هایم ...
اما نمی پرسید!
از بی کسی هایم ...
*

یک عابر دیگر ...

خنديو رد مي شد
از فکر کوتاهش...
حالم چه بد مي شد!...

*

من غرق آن نامه
با دیدگانی تر...
مي رفت و مي آمد
هي عابري ديگر...

*

تا مادري ديدم
طفلي به آغوشش...
يك سالك سنگين هم
آويزه ي دوشش...

*

يكباره ياد تو...
با خود مرا هم برد
آن جا كه اشك تو
بر گونه سُر مي خورد

*

ديدم كه بر اسمت
كوچه قسم مي خورد!
وقتي كه پروانه...
در چشم تو مي مرد!

...